

Jens Thoft

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at man helt kan slippe uden om betaling af realrenteafgiften på sine pensionskonti, hvis de bare er oprettet før 1982, når blot man flytter den del af indskuddet, der stammer fra efter 1982, til et andet pengeinstitut den 30. november, og hvad agter ministeren at foretage sig for at gribe ind over for den omsiggribende fidus?«

Begrundelse

Bankerne deltager i stigende omfang i skattearbitrageforretninger. Når økonomien strammer, forsvinder moralen. Den nyeste fidus, som jeg har fået beskrevet, går ud på følgende:

Hvis man f.eks. har et indestående på realrenteafgiftspligtige konti fra før 1982 på 1 mio. kr. og et indestående på samme konti indskudt efter 1982 på 5 mio. kr., så flytter man simpelt hen den del af saldoen, som stammer fra indskud efter 1982, til et andet pengeinstitut den 30. november. I det afgivende institut, hvor saldoen fra 1982 er bevaret, ligger realrenteafgiftsforpligtelsen, men her er der intet at betale afgift af, fordi der blot er tale om et indestående svarende til 1982-saldoen, og i det modtagende institut er der intet at betale afgift af, fordi der i teknisk forstand er tale om en ny konto, hvor den gamle forpligtelse ikke medfølger. Der eksisterer imellem bankerne gensidige aftaler om at medvirke til disse omflytninger, som pensionskunden naturligvis får lov at betale klækkelige gebyrer for at få foretaget. På den måde får bankerne også deres andel af rovet fra statskassen.

Transaktionen må i princippet også kunne udføres på andre tidspunkter af året med afgiftsnedbringelse som resultat, blot man har en konto, der stammer fra før realrenteafgiften blev indført.

Efter min opfattelse vil medvirken til transaktioner af den beskrevne type være så tæt på økonomisk kriminalitet, at det ikke burde være svært at gribe ind. Men ministeren har – trods det at han længe har været bekendt med hullet – intet foretaget sig. Med det formål at få flest mulige til at benytte hullet offentliggør jeg hermed fidusen, idet det er min erfaring, at først når en skattefidus udnyttes af så mange, at det medfører et betydeligt tab for statskassen, griber folketingsflertallet ind.

Svar (26/3 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Efter realrenteafgiftslovens § 4 omfatter afgiftsgrundlaget formueafkastet i kalenderåret (afgiftsåret). For pengeinstitutordninger opgøres afkastet som de i afgiftsåret forfaldne renter.

Pengeinstitutter kan efter realrenteafgiftslovens § 13 vælge at indgive en endelig opgørelse over afgiftsgrundlaget samt betale afgiften allerede i afgiftsåret. Pengeinstituttet skal pr. 15. december foretage en endelig opgørelse i afgiftsåret på grundlag af afkastet for perioden den 1. december forud for afgiftsåret til den 30. november i afgiftsåret.

Overgangsfradraget efter realrenteafgiftslovens § 8 har til formål i princippet at friholde afkast af indbetalinger fra før 1982 for afgift. Overgangsfradraget beregnes som en brøk, hvori tælleren er formuen ved udgangen af 1982 og nævneren er formuen ved udgangen af afgiftsåret. For pengeinstitutter, der har valgt at opgøre afgiftsgrundlaget som afkastet i perioden den 1. december til den 30. november, er det indestående pr. 30. november, der indgår i overgangsbrøkenes nævner.

Efter pensionsbeskatningslovens § 41 kan der ske overførsel af beløb fra en kapitalpension til en anden kapitalpension i et andet pengeinstitut. Overførslen udløser ikke skat eller afgift efter pensionsbeskatningsloven af det overførte beløb.

Forudsætningen for at undgå realrenteafgift er, at pensionsopspareren har en pengeinstitutordning oprettet før 1983 og en tilsvarende pensionsordning i et andet pengeinstitut. Med henblik på at bevare overgangsfradraget fuldt ud skal indestændet på den gamle konto ved udgangen af afgiftsåret svare til indestændet ved udgangen af 1982. Dette opnås ved, at den nye opsparing efter 1982 kun placeres på ordningen i det andet pengeinstitut. Herved bliver der ingen realrenteafgift af den gamle ordning.

Jeg er fuldt ud opmærksom på, at pensionsopspareren kan bevare overgangsfradraget intakt på den beskrevne måde. Det fremgår af mit svar i oktober 1989 til hr. Rahbæk Møller, SF, på spørgsmål nr. S 14.

Livsforsikringsselskaber kan på tilsvarende vis opdele sig i to selskaber med henblik på at beskytte overgangsfradraget.